

vil kunne udvikle sig til en Ulykke. Ansvar for, at dette Middel bruges paa rette Maade, og at andre nødvendige Midler, hvis Kravet derom maatte melde sig ubønhørligt, anvendes, hviler paa denne Regering. Dens Ansvar for den økonomiske Kri- ses Forløb her i Landet er vokset fra Maaned til Maaned. Det ophører ikke den Dag, da Valget kommer. Ansvar for hviler paa denne Regering og de Partier, der har støttet den, først og fremmest det, hvorfra den er udgaaet, og det er mit Haab, at det, før det er for sent, vil gaa op for det Parti, der støtter denne Regering, at den Ledelse, det har haft, har været svag, langt svagere end tilbørligt overfor den Stilling, hvori vi befinder os, og at det er nødvendigt, at denne eller en anden Regering fører en økonomisk Politik, som kan føre os bort fra den Afgrund, vi i lang Tid har bevæget os hen imod, indtil der nu gøres et Forsøg paa at vende. Hvis Forsøget mislykkes, vil Ansvar for komme til at hvile tungt paa dem, der har overtaget Ledelsen, selv har valgt hele deres Stilling, selv valgt hele deres Politik. Ansvar for vil hvile tungt paa dem, og Følgerne vil komme til at hvile ikke mindst tungt paa de Samfundsklasser, som har støttet den nuværende Regering.

Holstein: Skønt jeg ganske maa anerkende Berettigelsen af de Betæneligheder og Indvendinger, der fra anden Side er fremsat mod det foreliggende Lovforslag, for saa vidt det skal staa som en isoleret Regeringsforanstaltning i den foreliggende Valutakrise, vil jeg ikke des mindre stemme for Lovforslaget. Jeg erkender ganske vist, at det i Øjeblikket, saaledes som Forholdene er, kun er en halv Foranstaltning, og at det maaske endogsaa vil vedblive at være en halv Foranstaltning, hvis nemlig ikke Forholdenes Udvikling tvinger eller, om jeg saa maa sige, pisker denne Regering til at foretage sig yderligere Skridt, Skridt, som kan angribe Ondet ved dets Rod, ved det, som Valutakonferencen, saa vidt jeg ved, har kaldt de kroniske Aarsager til Valutaens Værdiforringelse. Jeg ser med andre Ord Værdien af Lovforslaget deri, at det midlertidigt kan bringe vor Valuta i Ligevægt, og dette er efter min Mening en bydende Nødvendighed, simpelt hen fordi vort Erhvervsliv ikke kan taale, at den danske Krone boltrer sig som en Prop paa de Stormbølger, der frembringes af de økonomisk nedbringende Kræfters Spil under en stor Verdenskrise. Men jeg ser lige saa klart Farerne ved Lovforslaget, hvis det ikke ledsages af de handelspolitiske For-

anstaltninger, som ogsaa efter Valutakonferencens Flertals Mening er blevet betragtet som en nødvendig Forudsætning — det staar der udtrykkelig i Konferencens Betænkning —, en nødvendig Forudsætning for Egaliseringsfondens Nytte. Saa vidt man kan se, har Valutakonferencen ikke regnet med denne af den selv som nødvendig erkendte Forudsætnings Opfyldelse, for hvis Valutakonferencen havde gjort det, vilde Forslaget om Egaliseringsfonden neppe have faaet et saa stort Omfang, som det nu har faaet, og saa vilde de private Banker neppe have været saa omhyggelige, som de nu har været, neppe have udvist en saa stor Forsigtighed med at sørge for at begrænse deres Risiko, som sket er. Med andre Ord, Valutakonferencen forudsætter i Virkeligheden, at det, den har erkendt som den nødvendige Forudsætning for en saadan Egaliseringsfond, ikke sker. Der er derfor en logisk Modsigelse i Konferencens Betænkning, som har fundet et smukt, og jeg kan sige et ikke forbavsende Sidestykke i det konservative Landsraadsmodets Resolution foreleden Dag. Landsraadsmodets Resolution anerkender nemlig — som sædvanlig — med et underdanigt Buk, at Regeringen nu for Alvor har gjort et Skridt til at raade Bod paa de grelleste Udslag af den økonomiske Krise, men umiddelbart efter at man har anerkendt denne store Alvor fra Regeringens Side, føjer Landsraadsmodet til: et enkelt Skridt vil dog ikke i fjerneste Maade kunne nytte. Der er ogsaa her en logisk Modsigelse mellem Anerkendelsen og Komplimenten til Regeringens Alvor og paa den anden Side Tvivlen om, at denne Alvor i Virkeligheden har noget som helst paa sig. Det samme gælder Valutakonferencen. Man har et levende Indtryk af, at det har været denne Konference magtpaaliggende at komme til en fælles Erklæring, fordi man simpelt hen har villet skjule for den opskræmte Offentlighed, som har mistet Tilliden til den danske Kronens Værdi, den dybe Uenighed mellem de Parter, der har været repræsenteret paa Valutakonferencen. Saa er man kommet til dette Resultat, som er fuldt af Modsigelser. Det er i hvert Fald tydeligt, at Konferencen, naar den taler sagligt om Tingene, erkender, at yderligere Skridt er en bydende Nødvendighed i den foreliggende økonomiske Situation; det er Konferencens uvægerlige Forudsætning for at anbefale Egaliseringsfonden. Jeg ved ikke, hvilke den højtærede Statsministers Forudsætninger er, han har maaske ogsaa sine Forudsætninger, som